

forlangte, og han kom ikke ud, før han havde ladet sig tvinge til at sige, hvad han vidste var Røgt. Det maa dog virkelig oprøre Enhver i hans Inderte, naar man erfarer noget Saadant. Folk dermede fra opfordrede mig til at gjøre Noget i den Henseende; men hvad skal jeg Stakket gjøre? Jeg kan ikke gjøre Andet, end hvad jeg her gjør, nemlig bringe Sagen for her, thi hvad her siges, kommer ud, dertil lægge Folk Merke, og selv om det ikke frembringer noget juridisk Virkning, har det dog en moralsk Virkning. Jeg har det Haab, at hvad jeg har anført, vil faae en afgjort kraftig moralsk Virkning ogsaa i dette sidste Tilfælde, jeg har nævnt. Jeg troer ikke paa Insinuationer i nogen Maade, og jeg afviser dem, naar Folk kominie til mig og give sig til at dømme og slutte bin Andres Hensigter; men hvem, mine Herrer, kan undgaae at drage Slutninger i et Tilfælde som dette. Disse Folk have været hos mig, og de have ogsaa draget deres Slutninger og Domme. De ere fuldstændig usforsthylte, derom er jeg overbevist, men det skal siges, hvilke Insinuationer og hvilke Betragtninger Folk anstille. Den omtalte Mand har været Soldat; den Dyrighedsperson, som nu er hans Dommer, var Auditeur ved den Troppeafdeling, ved hvilken han stod, og han havde da et Sammenstød med denne, som ikke faldt ud til Auditeurens Fordeel. Jeg behøver ikke at sige Mere; at dette er fuldkomment ubegrundet, siger jeg endnu. Naar man imidlertid kan ødelægge en Mand ved Arrest og ved en saadan Undersøgelse bringe hans Stilling, som maaskee isorveien er vanskelig, saaledes ned, at det bliver til fuldstændig Ruin for ham, naar man paa denne Maade kan forlange Dplysninger om Ting, hvorom Ingen vil kunne give Dplysninger, saa er Tilstanden virkelig utaalelig: — Jeg troer nu at have sagt nok til Begrundelse af den Forespørgsel, jeg har tilladt mig at stille til den høitærede Justitsminister, nemlig:

„Hvilke Foranstaltninger har den ærede Justitsminister truffet i Anledning af den i Folkethinget den 27de Januar d. A. eenstemmig vedtagne motiverede Dagsorden, saalydende:

„I den Forventning, at den høitærede Justitsminister vil have sin særdeles Opmærksomhed henvendt paa at træffe saadanne Foranstaltninger, hvorved Misbrug af Forhørsdommer-Myndigheden, saavidt muligt, fremtidigt kunne forebygges, gaaer Thinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Den fungerende Justitsminister:

Den ærede Forespørger endte med at sige, at han troede at have anført Nok til at begrunde nærværende Forespørgsel; jeg kunde næsten fristes til at sige, at den ærede Forespørger i en vis Retning har sagt formeget. Inden jeg imidlertid gaaer over til at besvare Spørgsmaalet, skal jeg kortelig gjøre et Par Bemærkninger til Indledningen til Forespørgselen, og jeg skal begynde med det sidste Punkt, den ærede Taler berørte. Med Hensyn til det Tilfælde, som han refererede, fremgik det af hans egen Relation, at ingen Anden godt kunde vide Besked derom, og at der derfor ingen Anledning har været for mig til at undersøge, hvorledes denne Sag hænger sammen; men saa Meget vil jeg dog sige, at man maa være i allerhøieste Grad varsom med at tage for godt, hvad der saaledes siges af Folk, som ere komne i Collision med en Forhørsdommer, og at man bør være i høieste Grad mild eller idetmindste yderst forsigtig i sin Dom over en Forhørsdommer. Man maa huske paa, at efter den bestaaende Retsforfatning er det ligefrem Dommerens Pligt at gjøre Alt, hvad der kan gøres, for at bringe Sandheden frem og navnlig at faae den frem gennem egen Tilstaaelse. Saa snart en Forhørsdommer erfarer, at en Mand har gjort sig skyldig i Selvmodsigtelse, at han den ene Gang har sagt Et og den anden Gang et Andet, er det ligefrem hans Pligt at behandle denne Mand med meget stor Alvor, og det turde vel være muligt, at den Forhørsdommer, som den ærede Forespørger sigtede til, har været i et saadant Tilfælde, at han har været fuldstændig berettiget til at gjøre, hvad han gjorde, og at det vilde have været en Tilfidesættelse af hans Pligt, hvis han ikke havde brugt den Fremgangsmaade, som